

STONEEL

MIGHTY-SOCIETY 9

Frascati, Amsterdam

MS9- liefde in tijden van gifaffaires van Eric de Vroedt. 5 mei; in Frascati t/m 14 mei. Tournee mightysociety.nl

Voor eens en altijd is de titel van het nummer dat gezongen wordt door de gelegenheidsgroep Actors for Africa. Daarin onder meer Vera Mann, Bill van Dijk maar ook Chris Nietvelt, Hans Kemna en Hadewych Minis. Er is een videoclip van gemaakt in de trant van *We are the world* die wordt vertoond in *Mighty Society 9* (ondertitel: 'Liefde in tijden van gifaffaires'), de nieuwe voorstelling van Eric de Vroedt.

Het publiek lacht erom, en dat is ook de bedoeling. Maar wie of wat wordt ermee belachelijk gemaakt? Of geparodieerd? Artiesten die zich te makkelijk inzetten voor het goede doel? De westerse mentaliteit van: we zingen een lied, dan doen we tenminste wat voor dat vergeten continent? Het politiek correcte theater- en kunstwereldje zelf?

Met dat onbehaaglijke gevoel had ik voortdurend te maken in dit drieluik waarin De Vroedt de Probo Koola-affaire als uitgangspunt neemt voor zijn voorstelling over Afrika. Of eigenlijk over onze verhouding daarin, en de rol van de media. Het rijke Westen stort zijn giftig afval in het arme Afrika, er sterven mensen en iedereen wast zijn handen in onschuld. Of is het toch anders? Speelt Afrika maar wat graag de rol van slachtoffer en trappen wij daarin?

In het eerste deel gaat het over een Nederlandse regisseur die in Ivoorkust een documentaire wil maken over de gifaffaire en dat nogal manipulatief doet. In het tweede deel probeert de directeur van Trafigura (verantwoordelijk voor het gif) zijn blazoen te zuiveren door de Afrikanen een operaproject te schenken met het beste dat Europa op kunstgebied heeft voortgebracht. De Vroedt snijdt hier flarden van het Medeaverhaal doorheen (moeder doodt haar kinderen om haar man te wreken); diezelfde actrice is ook nog eens de wethouder die verantwoordelijk is voor het uitvaren van het gifschip.

In het slotdeel staan een acteur en een hiphopdanser tegenover elkaar in een zinderend en ontregelend duet. Dan pas krijgt MS9 een dwingende betekenis en een heftig theatrale vormgeving. De blanke man die alles is (foute ambtenaar, kapitein van het schip, Foster-Parents vader) tegenover de Afrikaan die de woordenstroom pareert met fysieke superioriteit. Prachtig.

Voor al Hein van der Heijden en Bram Coopmans spelen hun diverse rollen knap en beheerst, maar de actrices Mariana Aparicio Torres en Romana de Vrede schieten wel erg door in hun overacting en tamelijk irritante maniertjes. Voortdurend moet dit ensemble ook leuke dingen doen, relativeren, ironiseren, parodiëren - en dat ruim twee uur lang, wat tamelijk vermoeiend wordt. Concept, tekst en regie zijn van Eric

de Vroedt. Keuzes maken en schrappen, dat had de regisseur tegen de tekstschrijver moeten zeggen. Want de schrijver suggereert van alles en nog wat, dat de boodschap nauwelijks nog aankomt. De Vroedt zoekt achter iedere waarheid een onwaarheid, achter elke stellingname een twijfel.

Hij weet veel en het is allemaal met volle overtuiging bedacht en gemaakt, maar juist daardoor slaat het op den duur dood.

Nu we toch zo bezig zijn: meer weten over de positie van vrouwen in Afrika? Lees *Mijn vrijheid van Ayaan Hirsi Ali* en luister naar *Pearls* van Sade. Over het gif in Ivoorkust: lees *De Literaire Kring* van Marjolein Februari. Over de rol van multinationals in de derde wereld: ga naar *Twee Stemmen* van Jeroen Willems. En de beste voorstelling over de westerse worsteling met Afrika is *Freetown* van Rob de Graaf, gespeeld door Dood Paard. Voor eens en altijd.

Hein Janssen

De Probo Koala-affaire vormt het uitgangspunt voor 'MS9'.

Foto Sanne Peper